

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1491/2020
09.09.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић и Данијеле Николић чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Никола Недељковић адвокат из ..., против туженог Оператер дистрибутивног система „ЕПС дистрибуције“ д.о.о. Београд, Огранак електродистрибуција ..., одлучујући о ревизији тужиоца која је изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 321/19 од 04.12.2019. године, у седници већа која је одржана дана 09.09.2021. године донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 321/19 од 04.12.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Чачку П1 296/18 од 23.10.2018. године, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се поништи решење туженог о отказу уговора о раду број .. од 27.02.2015. године, којим се отказује уговор о раду број .. од 31.03.2007. године, због тога што је тужилац у периоду од 01.06.2014. године до 21.01.2015. године извршио више повреда радне обавезе, па му престаје радни однос са даном достављања решења о отказу уговора у раду односно дана 03.03.2015. године, као незаконит акт, што је тужени дужан признати све у року од 8 дана од дана пријема преписа пресуде под претњом принудног извршења, као неоснован. Ставом другим изреке, одређено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 321/19 од 04.12.2019. године одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Чачку П1 296/18 од 23.10.2018. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду, у смислу одредбе члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности. Наводи у ревизији тужиоца да је провостепена пресуда донета уз битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, нису од значаја јер означена повреда не представља разлог за изјављивање ревизије, у смислу одредбе члана 407. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био запослен код туженог на неодређено време. Дана 21.01.2015. године туженом је достављена анонимна пријава, заведена под бројем .., у којој се наводи да тужилац има приватну фирму и да за приватне послове користи возило и компјутер туженог. Директор туженог се дана 22.01.2015. године обратио тужиоцу са захтевом да се изјасни по наведеној пријави, што је овај и учинио истог дана, негирајући наводе пријаве. Решењем директора туженог од 28.01.2015. године, формирана је комисија са задатком да изврши проверу службеног рачунара тужиоца и документације самосталне електричарске радње „ББ“ чији је власник тужилац, а која се налази у том рачунару. Провера тужиоцевог рачунара извршена је од стране комисије, а преглед је извршен без присуства тужиоца. Комисија је била трочлана и о прегледу тужиоцевог рачунара сачињен је писмени извештај дана 28.01.2015. године, који је достављен директору. У извештају је наведено да се на службеном рачунару тужиоца налази велики број приватних докумената и фотографија, да је тужени службени рачунар користио у радно време за слање и примање приватних електронских порука, за израду и штампање документације за потребе приватне радње, као и за прегледање спортских и забавних садржаја у радно време, у периоду од јуна 2014. године до 08.01.2015. године. Дана 30.01.2015. године тужиоцу је достављено упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду, у коме су као основ наведене повреде радне обавезе из члана 10. став 1. тачка 8. и 10. уговора о раду (неовлашћена послуга поверених средстава рада и обављање приватних послова у просторијама послодавца). Као чињенице и докази да су се стекли услови за отказ наведено је да су извршене провере службеног рачунара тужиоца и да је утврђено да се у њему налази документација везана за рад тужиоцеве електричарске радње „ББ“, што указује да се исти рачунар користио за израду и штампање документације за потребе електричарске радње тужиоца. У упозорењу нису наведене чињенице и докази који се односе на повреду радне обавезе из члана 10. став 1. тачка 9. уговора о раду (злоупотреба својства запосленог код послодавца ради обављања приватних послова), а која је у решењу о отказу такође наведена као основ за отказ уговора о раду, а на коју повреду запослени-тужилац истим актом није упозорен, а такође није наведено ни време извршења повреде радне обавезе. Тужилац се дана 09.02.2015. године изјаснио на упозорење, негирајући постојање било каквог доказа да је извршио повреду радне обавезе утврђене уговором о раду. Послодавац се дана 30.01.2015. године обратио синдикалној организацији, позивајући је да се изјасни на наведено упозорење, што је учињено дана 03.02.2015. године, након чега је тужени решењем од 27.02.2015. године, на основу одредбе члана 179. став 2. тачка 5. Закона о раду тужиоцу отказао уговор о раду, јер је тужилац у периоду од 01.06.2014. године до 21.01.2015. године извршио више повреда радних обавеза предвиђених уговором о раду, и то чланом 10. став 1. тачка 8. (неовлашћена послуга повереним средствима рада), тачка 9. (злоупотреба својства запосленог код послодавца ради обављања приватних послова) и тачка 10. (обављање приватних послова у просторијама послодавца). Тужилац је спорно решење примио дана 03.03.2015. године, а у периоду од 01.03.2015. године до 20.03.2015. године користио је годишњи одмор. Тужбу у овој парници је поднео дана 09.03.2015. године.

Код овако утврђеног чињеничног стања правилно су нижестепени судови применили материјално право када су одбили захтев тужиоца за поништај побиијаног решења.

Према члану 179. став 2. тачка 5. Закона о раду, послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који својом кривицом учини повреду радне обавезе, утврђену општим актом, односно уговором о раду.

Уговором о раду закљученим између парничних странака, чланом 10. прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе, и то неовлашћена послуга повереним средствима рада (тачка 8.), злоупотреба својства запосленог код послодавца ради обављања приватних послова (тачка 9.), обављање приватних послова у просторијама послодавца (тачка 10.).

Имајући у виду да је у конкретном случају тужилац учинио повреду радне обавезе која му је стављена на терет, а која је прописана уговором о раду као разлог за отказ, то су били испуњени услови за примену члану 179. став 1. тачка 5. Закона о раду и отказивање уговора о раду тужиоцу због учињених повреда.

Супротно ревизијским наводима, решење о отказу уговора о раду донето је у складу са одредбама уговора о раду, закљученог између парничних странака. Тужиоцу су стављене на терет три повреде радне обавезе из уговора о раду, и то из члана 10. став 1. тачке 8, 9. и 10, док су у упозорењу о постојању разлога за отказ уговора о раду, као основ наведене повреде из члана 10. став 1. тачке 8. и 10. уговора о раду.

За законитост решења о отказу довољно је да је учињена једна од више повреда радних обавеза, односно радних дужности које су тужиоцу стављене на терет и да је у односу на ту повреду поштована процедура отказа, као и да је решење о отказу донето у за то законом предвиђеном року. Због тога ревизијски наводи да у упозорењу о постојању разлога за отказ уговора о раду, као основ није наведена повреда из члана 10. став 1. тачка 9. уговора о раду, не утиче на пуноважност решења о отказу које је донето због повреде радне обавезе из члана 10. став 1. тачке 8. и 10. уговора о раду, а за коју је у поступку пред нижестепеним судовима утврђено да је учињена кривицом тужиоца, као и да је поступак отказа правилно спроведен.

Преосталим ревизијским наводима оспорава се утврђено чињенично стање, што у поступку по ревизији није дозвољено.

Неосновани су наводи у ревизији да тужиоцу није омогућено да се изјасни на извештај комисије, те да је извештај комисије сачињен и преглед тужиоцевог рачунара извршен без присуства тужиоца, обзиром да је у упозорењу на постојање разлога за отказ уговора о раду од 30.01.2015. године наведено да је туженом достављена анонимна пријава дана 21.01.2015. године, због чега је тужени извршио проверу службеног рачунара тужиоца и да је утврђено да се у рачунару налази документација везана за рад електричарске радње „ББ“ у власништву тужиоца (уговор о пословно техничкој сарадњи и банковни изводи, понуде, извештаји итд.) што указује да је рачунар коришћен за израду и штампање докуменатације за потребе електричарске радње тј. обављање приватних послова тужиоца, те да је наведено да је тужилац дужан

да се изјасни у писменој форми у року од 8 дана од дана достављања упозорења, на које се тужилац и изјаснио дана 09.02.2015. године, из чега произлази да у упозорењу о отказу уговора о раду нису чињенице наведене паушално, супротно наводима у ревизији.

Са изнетих разлога, на основу члана 414. ЗПП Врховни касациони суд одлучио је као у изреци.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**